

APATIN és VIDÉKE

KÖZGAZDASÁGI, MŰVELŐDÉSI és TÁRSADALMI HETIKÖZLÖNY.

Apatin und Umgebung

Wochenblatt für Volkswirtschaft, Cultur- und sociale Interessen.

Előfizetési árak: Egész évre 4 frt, félévre 2 frt,
negyedévre 1 frt.
Megjelenik minden szombaton.
Kéziratok vissza nem küldetnek.

Szerkesztő — Redakteur: Bászler István. Apatin, tem-
plomtca 1138 a hová a lapnak szóló pénzküldemények
és kéziratok küldendők. — Apatin, Kirchengasse 1138
wohin alle Manuskripte und Gelder zu senden sind.

Pränumerationspreise: ganzjährig 4 fl, halbjährig 2 fl.
vierteljährig 1 fl.
Erscheint jeden Samstag.
Manuskripte werden nicht zurückgestellt.

A társadalom aggja- iért.

A szegénység magában véve még nem volna baj, mert gyakran látjuk, hogy a legszegényebb ember ajkai sem nyílnak meg panaszkodni mindaddig, míg meg vannak a megélhetés feltételei. Gyakran látunk szegény, de megelégedett embereket, kik nem törődve a világ folyásával, napról napra végzik terhes munkájukat, míg van munkájuk és egészségük s míg erejük képesít őket az élet feltételeinek megkeresésére.

Azonban távolról sem lesz a szegény ember oly nyugodt, megelégedett, ha bizonytalan jövőjéről kezd gondolgatni. Erre távolról sem kell őket figyelmeztetni. Megfigyelik ők maguk is a szomorú jövőt tengődő embertársaikon, kik a munkában elfáradva, az élet küzdelmeiben kimerülve, az öregség terhe alatt görnyedezve, már képtelenek a munkára, képtelenek azon kevésnek munka útján való megszerzésére, a mire életük alkonyán szükségük volna.

A leverő szomorú példa, a belőle levont lehangoló tanulság vajmi kevés biztató reményt és erőt enged meg egy munkásnak, bár szegényesen eltöltött ifjúság után a bekövetkező aggkor elviselésére.

Semmi sem hat rombolóbban az emberi munkakedvre, mint ilyen példák!

Hány emder lesz saját hibáján kívül szerencsétlen s a kinek ifjúságában talán kedvezett a sors szeszélye, egy véletlen szerencsétlenség, egy közbejött

esemény anyagilag a tönk szélére juttatja szerencsétlen embertársunkat. Hány ilyen tragikus eset játszódik le naponként szemünk előtt melylyel szemben tehetetlenül állanak az egyesek ép úgy, mint a társadalom.

Mily keserű sok, jobb és méltóbb sorsra érdemes polgártársunk kegyelmenyere az aggkorban! Mennyi lemondás, bú és bánat között tölti el számos embertársunk késő vénségét.

Sokan családjaira vannak utalva késő vénségükben. Ha a gyermekek, rosszabb esetekben az unokák a kötelek, gyengéd figyelemmel vannak öreg szüleik iránt, és őket minden ellentmondás nélkül eltartják, úgy az öregség terhe némileg könnyítve van, s nyugodtan tekint ilyenkor az agg az élet befejezésére! Ha azonban nincsenek ily jó, nevelt, úgyszólván irgalmas szívű és lelki utódok, vagy ha vannak is de maguk szintén kénytelenek a szeszélyes sors minden mostohaságával megküzdeni, ha maguk is nagy családdal ellátva képtelenek a mindennapi nélkülözhetlen kenyeret megkeresni, ha őket saját szegénységük mellett a szerencsétlenségek látogatják meg, — ilyenkor a rájuk szoruló aggszülők sorsa kétszeresen szomorú, kétszeresen leverő, és minden emberbaráti kedélyre mélyen elszomorító.

Az ily esetekben önként fel vannak mentve a természet által rájuk parancsolt kötelezettségük alól; de a kötelesség nem enyészhet el addig, míg gyámoltalan öreg polgártársak élni fognak. Átszáll ez a kötelesség másokra, átszáll a társadalomra.

Azonban sokszor, de igen sokszor nem a szükség, nem a kényszer az, hogy az utódok nem tartják el a rájuk szoruló aggszülőket, hanem egészen másoknak kell a szülők elhagyatottságát betudni, és ez a gyermekek és unokák szivtelensége, könyörtelensége, indolenciája.

Hányszor hanyagolják el a gyermekek szülőiket gondatlanságból, fűvészségből, rút, mi több, könyörtelen szivtelenségből.

Hányszor kell a szegény öregeknek menekülni azon hajlékukból, melyekben a természet rendje, az Isten parancsolata és a romlatlan gyermeki kötelesség teljesítése szerint első sorban kellene menhelyet találni a kereset képtelen öregeknek? Hányszor keres az öreg menhelyet idegen házakban, rossz bánásmód végett elhagyva saját véreit.

Számos esetet ismerünk, a hol a gyermek, illetve unokák a hazug ígéretek csábos örve alatt kicsalják ezek végső vagyonát, és azután minden emberi formájukból kivetkőzve, öreg szüleiket a véginségbe döntik.

Ilyen emberi hyénák a mai kaptsi és önző korban sokkal többen vannak, mint azt gondolnók; mert számos esetben az öregek álszégyene még tákargatja ezek aljas magatartását, és esendes béketűrőssel, mély bánattal keblükben, néha magányukban sirva a sors csapásai felett, türik ezek kegyetlen bánásmódját.

Sokszor a szegény szülők egész vagyonukat, egész keresetüket gyermekeik nevelésére költik; midőn pedig az évek és öregség terhe alatt meggör-

nyedve, kerestetképtelenné válnak, özszeszreményük, — gyermekük házának ajtai bezárulnak előttük, kirekesztve szülőiket a gyermeki szivből, kitagadva őket a jogos anyagi támogatásból, a sors mostohaságának szeszélyeire bizszak őket, míg nem a halál megkönyörülve rajtuk, őket a szenvedesektől meg nem menti.

Számos pör győz meg bennünket a fenntiek szomorú voltáról, a melyek alkalmából az ilyen elfásult szívű gyermekek minden emberi formából kivetközve, megtagadnak minden támogatást azoktól, kiknek Isten után a legtöbb hálával tartoznak.

Node legyen elég ennyi az élet ezen árnyoldalából!

Legyen elég ezen szomorú esetek felsorolásából, a melyek pusztá említésével felhadorodik minden jobb érzésű ember belső világa!

Ha most azt tekintjük, kire háramlik a mindkét rendbeli agg embertársaink eltartása, úgy kevés gondolkodás után rájövünk, hogy első sorban ezen kötelesség teljesítése a természet rendes útján átszáll a társadalomra, a melynek minden öreg ifjúságában hasznavehető, szorgalmas tagja volt; rászáll az államra, melylyel szemben minden fiatal egyén kötelességének eleget tett, és végre megemlítve, de különösen kiemelve, ezen kötelesség rászáll azon községre, melyben az illető élt, hol

dolgozott, hol élete javát töltötte, hol községével szemben mindig megfelelt kötelezettségének; végre a társadalom azon osztályára, melynek a sors az élet kellemesebb oldalát juttatta, oly kötelességek hármanak, melyek ugyan nincsenek megírva a paragrafusok tömkelegében, a melyek be nem tartása, nem von semmiféle büntető eljárást maga után — de benne van ezen néhány szóban: „Szeresd felebarátodat mint önmagadat“

Azok, kiket a mosolygó sors földi javakkal s ezek útján minden jóval megáldott, meg sem érzik azt, ha kerestetképtelen embertársaiknak eltartására dúsán terített asztalaikról némi morzsát juttatnak, hiszen ezért megkapják jutalmukat saját lelkiismeretük megnyugvásában, s azok öszinte hálájában, kik a vett jókért a Teremtő áldását könyörgik le köszönetkép.

A község feladata tehát első sorban ilyen kerestetképtelenek eltartása.

Hiszzen ezt a község végső esetben sem bírja elkerülni, s ha már nem kerülheti el ez irányú kötelezettségének teljesítését, tegye ezt a társadalom jobbjával karöltve olyan formában és alakban, hogy a gyámoltottak ebben ne kényszer eljárást lássanak, ne lásák, hogy terhére vannak másoknak, hanem úgy, hogy végső napjaikat a gondtalanság tiszta sugara aranyozza be.

A magánosok érdeklődését ébren

kellene tartani a község szegény öregei iránt. Igaz, sokan amúgy is eleget tesznek ez irányú társadalmi kötelezettségeiknek; de ezen körülményt rendezni kellene, hogy az ezen irányú támogatás biztos jövedelmi forrásként szerepelhessen.

Ezt e szegényházak hagyományos rendszere csak akkor képes megtenni, ha azok berendezése, családias, barátságos jelleget visel magán, szokásos börtönszerű berendezés helyett.

A házi szegényeket nem kellene mindig arra kényszeríteni, hogy az úgynevezett szegényházakban telepedjenek le hanem az erre e célra szolgáló külön házakban lehetne megengedni a lakhatást, és őket e mellet havi segélyben kellene részesíteni, így az egész rendszer vesztene valamit merevségéből és a gyámoltottakkal nem éreztetné annyira a könyört.

Alapokat kellene e célra teremteni, melyek jövedelme állandóan e célra volna fordítható, s oda kellene hatni, hogy ezen alapok kegyes adományok által növeltetnének,

Ha mindez rendszeresítve volna, úgy akadna akárhány módosabb polgár, a ki emlékének megőrzése céljából szivesen adományozna a mondott célra, így szerezvén könnyebbülést belső lelkiületének, azon boldog tudatban élve, hogy emléket áldani fogják azok, kiknek kezéből kivev az elmaradhatlan koldusbotot s kiknek az élet alkonyán néhány nyugodt napot szerzett.

Az Apatin és vidéke tárczája.

Duna partján

— Az Apatin és vidéke eredeti tárczája. —

Duna partján rongyos csárda,
Sövényből az oldala
Nincs az a lány, ki szivembe
Uj szerelmet olthatna

Csárda-beli kocsmárosnak
Parázs szemű kis lánya,
Hivogat is, csalogat is,
A szivemet próbálja

Düljön le a szunyog-csárda
Füstölgő kéménye,
Addig — addig járok oda,
Mig rámegegyek a — lépre.

Gubicza.

„A Férfinak kell engedni“ . . .

Mintha most is látnám, a hogy ott ül a zongora előtt. Ujjai végig futnak a fehér, fekete billentyűkön, idres bodros fejecskeje taktusban imbolyog jobbra, balra. Én a vén Bösendorfer mellett állok, lustán könyökölve a nagy kótahalmazra. Szemeim arczára függesztvém, mely akár csak érezné azok tüzet, pírba borul. Maga is fölpillant s az enyémmel találkozik szeme. A szobában szerte áradó virágillatól van-e, vagy pillantása teszi, úgy érzem, hogy elkábúlok. Maga meg csak játszik tovább, de egyre zavartabban, halkabban. Kacsói egész önkénytelenül billegetik a zongorát, talán nem is tudja, mint játszik. Észre sem veszem az akkortok zür-zavarát, mely kirezeg a húrok közül. Aztán régi, ábrándos darabba kap; hogyis híjják csak . . . „Edelweis.“

Álmodozásomból magamhoz terített ez a darab. Mert — hisz tudja — ez a darab rám nézve, a maga bakfisch nyelvén szólva, kiállhatatlan! . . Bosszúsán sziszszentem fel „Enye már megint“ . . . szemei

pajzánul kacsintanak felém, miközben annál jobban játszik tovább, tovább. Mosoly settenkedik ajkán „jusz“ is játszik. „Ugyan hagyja abba — mondom félig haragos, félig tréfás hangon — vagy az én szavamat meg sem hallgatja?“ Irúlv, pírúlv, de sokat mondó pillantással mondja nekem: „A férfinak kell engedni“! . .

„Igazán“? „Igazán“ . . . és már nem játszik többé. Kék szemei újra az enyémmel beszélnek, értem is beszédjüket. A piros napsugár belopódzik a redőkön, szőke hajkincseivel pajzánkodva. Néma csend van. Egyre közelebb megyek magához, egyszer csak azt veszem észre, hogy keze az enyémben pihen. Szólani is akarnék, nem is; maga is úgy van, látom. De egyikünk sem töri meg a csendet, csak lelkeink váltanak szót egymással. Érzem vére keringését kezén s karom lassan a derekához nyúl. Átfogom aztán, a karom is, dereka is megreszket belé, mint a nyárfá levele. Percz műve csak s ajkam ajkához tapad . . . Elcsattant az első, titkos csók. —

„Szeretem, szeretem“ suttozja szám, maga meg — tán szégyenkezve — vállamra hajtja arcát. Végig nézek a szobán, hol

Vegyék ezen humánus ügyet kezükbe azon lelkes polgárai a községnek, kik a mostani reális korszakban még tudnak lelkesedni az ideális eszmékért, szolgáljanak a jövő utódoknak nemes példával a tettek mezején, hiszen jutalmukat megfogják lelmi a késő unokák elismerésében, és a szenvedők hála köszönetében.

B A.

Die Unterstützung der erwerbsunfähigen Greise.

Die Armut allein ist noch kein Übel; denn wie oft können wir uns überzeugen, daß selbst der Armste seinen Mund zur Klage nicht öffnet, so lange er die Möglichkeit hat, leben zu können. Wie oft sehen wir arme, aber zufriedene Menschen, welche um den Lauf der Welt sich nicht kümmernd, Tag für Tag ihre schwere Arbeit verrichten, so lange sie Arbeit, Verdienst und Brot haben, so lange Gesundheit sie zum Erwerben des Lebensunterhaltes fähig macht.

Diese Ruhe, diese Zufriedenheit der Armen vermindert sich jedoch bedeutend, wenn sie über ihre ungewisse Zukunft nachzudenken anfangen. Es ist nicht nötig, sie hierauf aufmerksam zu machen; sie sehen selbst ihre eigene traurige Zukunft an ihren sich kümmerlich fortziehenden Mitmenschen, welche in der Arbeit, in dem Kampfe ums Dasein ermattet, gebeugt von der Last des Alters, nicht mehr fähig sind durch Arbeit das Wenige zu erwerben, dessen sie am Abende ihrer Lebenstage bedürfen.

Dieses betrübende Beispiel, und die hieraus abgeleitete niederschlagende Lehre aber bietet einem in Armut und Arbeit dahinstreichenden Leben sehr wenig Hoffnung auf ein ruhiges, sorgenloses Alter. Auch wirkt nichts zerstörender auf die Arbeitslust, als solche Beispiele.

Wie viele Menschen werden ohne ihr eigenes Verschulden unglücklich; wie Mancher, dem die Laune des Glücks in seiner

milliónyi lilaszin porszem szikándozik a napsugárral játszva; bódítólag hat fömre a virágok mámorító, terjengő illata s ott feledem magam karjai közt. De hallga! Nyilik a külső szoba ajtaja. Gyorsan visszaugrom a zongora mellé, maga pedig, mintha semmi sem történt volna, újra belé kap abba a régi, elöttem oly kiállhatatlan melodióba s hamiskás mosolyú pillantással szól felém: „A férfinak kell engedni“!

Az ajtón pedig belép a — mamája.

Baranyai Lajos.

Jugend hold war, kommt durch einen Unglücksfall an den Rand des materiellen Verderbens! Wie viele solche traurige Ereignisse spielen sich Tag-täglich vor unseren Augen ab, welchen sowohl Einzelne, als auch die Gesellschaft machtlos gegenüber stehen.

Wie bitter ist das Gnadenbrot so vieler in ihrem Alter, welche eines bessern Loses würdig wären! Unter wie vielen Entfaltungen, Kummer und Reue verbringen viele unserer Mitmenschen ihren Lebensabend! Viele sind in ihrem hohen Alter auf ihre Angehörigen angewiesen. Wenn ihre Kinder, oder im schlechteren Falle ihre Enkel, ihren alten Großeltern mit Aufmerksamkeit begegnen, und sie ohne Sträuben versorgen, dann wird ihnen die Last des Alters einigermaßen erleichtert, und sie können beruhigt dem Ende ihres Lebens entgegensehen.

Wenn aber die Nachkommen nicht so gut erzogen, so gutherzig sind, oder wenn sie auch gut geartet wären, selbst aber ebenfalls gezwungen sind mit dem Schicksale um das Dasein zu kämpfen, wenn sie selbst eine große Familie haben, für welche sie kaum im Stande sind das tägliche Brot zu erwerben, oder wenn sie selbst von Unglücksfällen heimgesucht werden — dann ist das Los der auf sie angewiesenen Großeltern ein doppelt trauriges, welches jeden fühlenden Menschen mit Mitleid erfüllen muß.

In solchen Fällen sind zwar die Nachkommen der durch die Natur ihnen auferlegten Verpflichtungen von selbst enthoben; diese Pflicht jedoch kann so lange nicht gänzlich zunichte werden, so lange alte, unverfugte Mitmenschen leben. Diese Pflicht übergeht dann auf Andere, — auf die Gesellschaft.

Oft, sogar sehr oft ist jedoch nicht Not, nicht Armut die Ursache, daß viele Nachkommen ihre alten, auf sie angewiesenen Eltern oder Großeltern nicht würdig versorgen und erhalten; die Ursache hiervon ist in vielen Fällen in der Herzlosigkeit der Kinder und Enkel zu suchen. Wie viele Kinder vernachlässigen ihre Eltern aus Gedankenlosigkeit, aus Geiz, und — was noch viel ärger ist — aus Herzlosigkeit!

Wie oft ist ein solch armer Alter gezwungen, jene Stätte zu verlassen, auf welche nach den Gesetzen der Natur, nach dem Gebote Gottes und der kindlichen Liebe in erster Reihe er ein Anrecht hat, welche dem arbeitsunfähigen Greise in erster Reihe als Zufluchtsort dienen sollte! — Wie oft sucht ein solch bedauernswerter Greis

in fremden Häusern Zuflucht, wegen schlechter Behandlung seine eigenen Angehörigen verlassend?! —

Wir kennen viele Fälle, wo die Kinder oder Enkel von den Alten durch verführerische Versprechungen das letzte ihres Vermögens herauslockten, und dann — allem menschlichen Gefühle zum Hohne — ihre alten Eltern oder Großeltern dem Elende preisgaben!

Und solche Sünden in Menschengestalt gibt es in der heutigen, selbstfüchtigen Welt viel mehr, als man denken würde; denn in vielen Fällen vertuschen die Alten selbst aus Scham dieses niederträchtige Verfahren, und ertragen lieber in stiller Geduld, mit tiefem Weh im Herzen, im Verborgenen über dies unverdiente Loos weinend, diese unbarmherzige Behandlung.

Wie viele ärmere Eltern verwenden ihren ganzen Verdienst, oft sogar auch ihre ganze geringe Habe auf die Erziehung und Ausbildung ihrer Kinder; und wenn sie dann vor Alterschwäche erwerbsunfähig sind, läßt sie oft ihre einzige Hoffnung — ihre eigenen Kinder — im Stiche, so daß sie der auszustehenden Entbehrungen halber den Tod als Erlöser begrüßen.

Viele Prozesse beweisen die Wahrheit des oben Angeführten, aus welchen man sich von der verstockten Herzlosigkeit solcher Kinder überzeugen kann, mit welcher dieselben jede Unterstützung denen versagen, welchen sie, nach Gott, den größten Dank schuldig sind.

Doch genug von diesen Schattenseiten des Lebens! Genug von diesen traurigen Vorkommnissen, welche geeignet sind, das Innere jedes fühlenden Menschen zu empören! —

Die Frage nun, wem wohl die Versorgung solcher Greise und Greifinen zufällt, wird jeder halbwegs denkende Mensch beantworten können, welche Antwort nur die sein kann, daß dies die natürliche Pflicht der Gesellschaft sei, deren nützlich Mitglied jeder Greis in seinen jüngern Jahren war; es ist dies die Pflicht des Staates, dem gegenüber Jeder seiner Pflicht in seinen jüngeren Jahren Genüge getan; vor allem jedoch ist dies Pflicht jener Gemeinde, in welcher der Greis gelebt, gearbeitet, in welcher er den besten Teil seines Lebens verlebt, und seine Pflichten als Gemeindeglied erfüllt hat. Endlich aber übergeht diese Pflicht auch auf jene Klassen der Gesellschaft, denen das Schicksal die angenehmere Seite des Lebens zu Teil werden ließ, welche Pflicht zwar nicht durch Pa-

ragrate auferlegt wird, und deren Vernachlässigung auch keinen Strafprozeß nach sich zieht, welche Pflicht jedoch in diesen wenigen Worten enthalten ist: „du sollst deinen Nächsten lieben wie dich selbst!“

Jene, welche das Schicksal mit Erdengütern gesegnet, fühlen nicht einmal das Wenige, welches sie zur Erleichterung des Looses ihrer erwerbsunfähigen Mitmenschen opfern, und erhalten dafür doch reichen Lohn in der Beruhigung ihres Gewissens, und in dem Danke, mit welchem die Bedachten für die erhaltenen Wohltaten den Segen Gottes auf die Geber herabflehen.

In erster Reihe fällt also die Versorgung erwerbsunfähiger Greise der Gemeinde zu, welche diese Pflicht im äußersten Falle so wie so nicht von sich abwälzen kann. Und da dies nun einmal so ist, wäre es da nicht besser, diese Pflicht mit den Bessern der Gesellschaft Hand in Hand so zu erfüllen, daß die Unterstügten hiebei nicht den Zwang herauszufühlen gezwungen wären, daß sie nicht sehen müßten, wie sie der Gesellschaft zur Last sind sondern in solcher Form, daß ihr Lebensende durch wirkliche Sorgenlosigkeit erleichtert würde.

Das Interesse Einzelner für die armen Greise sollte vege erhalten werden. Wohl entsprechen Viele dieser ihrer gesellschaftlichen Pflicht; doch müßte dieses Verhältnis so geregelt werden, daß diese Unterstügungen zu sicheren Einnahmsquellen würden.

Das traditionelle System der Armenhäuser kann aber nur dann seinem Zwecke entsprechen, wenn dasselbe statt der gefängnisartigen Einrichtung einen familiären, freundlichen Charakter erhält. Die sogenannten Hausarmen dürfte man nicht zwingen, sich immer im Armenhause aufzuhalten; es sollte ihnen vielmehr möglich gemacht werden, bei Gewährung einer monatlichen Unterstügung in den diesem Zwecke dienenden Privathäusern wohnen zu können, wodurch das ganze System etwas von seiner Starrheit verlieren würde, und die Unterstügten die Barmherzigkeit weniger fühlen ließe.

Auch wären Stiftungen zu gründen, deren Zinsen ständig zu diesem Zwecke verwendet werden könnten; ferner müßte dahin gestrebt werden, daß diese Stiftungen durch milde Spenden vermehrt würden. Wenn dies alles geregelt wäre, würde mancher Wohlhabende sich finden, welcher für diesen Zweck gerne spenden würde der dadurch Beruhigung finden würde in dem Bewußtsein, daß sein Andenken gesegnet

wird von Solchen, welche er vor dem sonst unausbleiblichen Bettelstabe bewahrt, und an ihrem Lebensabende ihnen sorgenlose Tage gesichert hat.

Jene Bürger, welche sich in dieser realistisch gesümmten Zeit noch für eine ideale Idee begeistern können, mögen diese menschenfreundliche Angelegenheit in die Hand nehmen; sie mögen auf dem Felde der Tat als edles Beispiel dienen, und ihr Lohn wird in der Anerkennung ihrer spätesten Nachkommen, und in dem Danke ihrer leidenden Mitmenschen ihnen gewiß in reichem Maße zu Teil werden.

A. B.

Gewerbeangelegenheit.

Vereinigung der Weber.

Schon seit einigen Jahren befaßt sich die Regierung damit, die Kunstweber mittelst Staatsunterstützung konkurrenzfähiger zu machen.

Es werden jährlich tausende Gulden — größtenteils an Anfänger verabreicht — je ein Kunstweber erhält 500—600 bis 700 fl., mit welchem Gelde sich der Kunstweber 2—3 Webestühle zu kaufen hat.

Für die gebotene Unterstügung fordert die Regierung vom Kunstweber, daß er während bestimmter Jahre einige Lehrlinge im Kunstwebergewerbe ausbilde. Somit liegt ja klar auf der Hand, daß in der Zukunft die Zahl der Kunstweber sich bedeutend vermehren wird, für welche der Staat abermals zu sorgen hat.

Es fragt sich nun, hat der Staat zur Hebung dieses Gewerbes, durch das, daß er den Anfängern den gewünschten Vorschuß leistet, schon Genüge getan?

Durchaus nicht, — denn so lange unsere Kunstweber genöthigt sind, den Flachsch ausschließlich aus Mähren zu beziehen, — ferner so lange diese Gewerbleute mit ihren Erzeugnissen von Dorf zu Dorf, von Stadt zu Stadt zu wandern haben, um selbe verwerthen zu können, — hat der Staat das Seinige noch nicht gethan!

Sämmtliche Gewerbetreibende klagen über schlechten Geschäftsgang — und wahrlich in unserem Millenniumsjahre mit Recht — aber die Klagen keiner Gewerbleute sind so berechtigt, als die der Kunstweber! Denn sämmtliche Manufakturwaarenhändler halten ausländische Damastarbeiten, welche sie bedeutend billiger absetzen können, als unsere Kunstweber. Daß diese ausländischen Damastwaaren der Qualität nach weit hinter unseren Damastarbeiten zurückbleiben, das entspricht der Tatsache, nur das eine ist zu bedauern, daß man heute auf die Qualität nicht mehr viel Gewicht legt!

Arg geschädigt werden die Kunstweber durch die felder Hausierer, welche Weberarbeiten von Sträflingen — unter dem Deckmantel felder Hausindustrie — weit und breit herumtragen.

Wie oft man diese felder Hausierer jährlich die Gassen auf und ab streifen sieht — ferner, daß sie die einzelnen Gemeinden, besonders Apatin, auf Art der Heuschrecken überfallen und die In-

fassen belästigen, wissen außer unseren Webern auch die geehrten Leser sehr wohl.

Bei dem heutigem Stande der inländischen Kunstweberei wandern jährlich viele Hunderttausende, theils für Rohmaterial, theils für fertige Damastwaaren ins Ausland.

Es ist ein höchwichtiges Staatsinteresse, diesem Übelstande je eher abzuwehren.

Zum Lobe der hegediner Handelskammer sei erwähnt, daß diese in dieser Angelegenheit den ersten Schritt bereits unternommen hat.

Die hegediner Handelskammer richtete an das Handelsministerium eine Eingabe, in welcher hervorgehoben wird, daß im Kreise der Kammer 507 Weberwerkstätten sind, — hievon entfallen auf das Bács-Bodrogher Comitát 499; auch ist in diesem Comitát die Weberei als Hausindustrie stark verbreitet.

Dieses Comitát wäre also laut Eingabe der Kammer bezüglich der Vereinigung der Weber vor allem in Betracht zu ziehen.

Die Kammer plant in jenen Teilen des Comitátes, wo die Weber mehr beisammen sind — 2 Bezirke mit je 7 Gemeinden, sonach kämen in den Verband vorläufig 192 selbständige Weber.

Für diese 192 Weberwerkstätten wäre im Wege der Vereinigung die gemeinsammte Anschaffung des Rohmaterials zu sichern — vor Auge haltend die Herstellung des nöthigen Flachses im Innlande; ferner sei für die Erzeugnisse der verbündeten Weber in der Hauptstadt ein Waarenlager zu errichten.

Die Kammer legte dem Herrn Handelsminister ans Herz, das diese unsere Kunstweber, um ihre schönen Damastwaaren absetzen zu können, genöthigt sind das ganze Land zu bereisen, so sehr, daß Zeitverlust und ihre Spesen die Waare um 15—20 % vertheuern.

Als Centrale der Genossenschaft schlägt die Kammer Zombor oder Apatin vor.

Die Eingabe der Kammer wird hoffentlich unter der kürzesten Zeit unter Berathung gezogen werden; somit haben wir volle Hoffnung, daß die erste Weber-Genossenschaft des Bács-Bodrogher Comitátes recht bald ihre Tätigkeit zum Wohle deren Mitglieder, ferner zur Hebung dieses wichtigen Industriezweiges, beginnen wird. Was aber den Sitz der Genossenschaft betrifft, möge die apatiner Gewerbecorporation rechtzeitig dorthin wirken, das der Sitz der Weber-Genossenschaft nach Apatin verlegt werde; denn sollte es der Apatiner Gewerbecorporation gelingen, daß der Sitz der Bács-Bodrogher Weber-Genossenschaft nach Apatin verlegt wird, so hat sie abermals den Beweis geliefert, daß sie zum Wohle ihrer Mitglieder, ferner zur Hebung des Ansehens der Corporation stets bereit ist, alles Mögliche aufzubieten.

Wein-Verzehrungssteuer-Begünstigung.

(Fortsetzung.)

119. §. Wie geschieht die Anmeldung?

Die Anmeldung muß persönlich geschehen, und ist der Wohnort, Haus No., die Zahl der

Familienglieder und der Flächenraum des Weingartens wie auch das Durchschnittsquantum des in jedem Jahre verbrauchten Weines in Hl. anzugeben.

Weiter ist auch anzumelden, wieviel Hl. Wein man einzuernten hofft, wieviel man hievon im Haushalte verbraucht, und welches Quantum man in 56 L. und größeren Gebinden zu verkaufen gedenkt. Für den Hausgebrauch kann auch Wein von früheren Jahrgängen angemeldet werden.

Über die Anmeldung werden von Seite der Gemeinde-Vorsteherung zwei Übersichts-Listen angefertigt, von welchen der Partei eine mit der Anmeldungs-Nummer versehene Polizze ausgefolgt wird.

Diese Übersichts-Listen sind bis 20-ten September an den betreffenden Finanz-Comissär einzusenden, der die eventuell erforderlichen Veränderungen durch die Gemeinde-Vorsteherung durchzuführen läßt und hernach das eine Exemplar dem Verzehrungssteuer-Pächter einwendet, die zweite Liste aber zurückbehält.

Im Falle die Gemeinde-Vorsteherung die Anmelde-Listen verspätet, d. i. nach dem 20-ten September einwendet, oder diese Liste verloren wird, so verliert die Steuerbegünstigung der einzelnen Parteien ihre Rechtskraft nicht.

120. §. Die Abzahlung des begünstigten Wein-Verzehrungs-Steuers.

Wenn der Weinbauer seine ganze Weinernte im Haushalte verbrauchen will, so hat er in dem Falle, daß diese nicht 5 Hl. übersteigt, den begünstigten Steuer sogleich bei Aufnahme des Weines nach der Ernte zu entrichten. Jener Landwirth oder Weinbauer, dessen Ernte 5 Hl. übersteigt, oder der in 56 L. Quantum verkaufen will, bekommt eine Aufnahmeliste und hat seinen Steuer, im Falle keine Begründung für Nachlaß vorhanden ist, in zweimonatlichen Raten zu zahlen.

Die Steuerbegünstigung bezieht sich nur auf jene Weinmenge, welche für den Hausgebrauch von der Partei angemeldet wurde. Im Falle aber der Weinbauer, der seinen Steuer laut Aufnahmeliste in zweimonatlichen Raten zu zahlen hat und seine Steuerbegünstigung erhöhen oder vermindern will, hat diese seine Absicht von dem Abrechnungstermin den Pächter anzumelden.

Laut diesem erwähnten Punkte ist der Weinbauer berechtigt, die Steuerbegünstigung nach seiner ganzen Weinernte, wenn er diese für eigenen Gebrauch verwendet, zu beanspruchen, auch wenn die Ernte größer wäre, als er angemeldet hat.

Gingegen hat der Weinbauer nicht das Recht, seinen schon im Vorhinein bezahlten Wein-Verzehrungssteuer, auch nicht einmal theilweise vom Pächter zurückzufordern.

Derjenige, der auch außerhalb seines Wohnortes einen Weingarten besitzt, kann für den dort eingeernteten Wein die Steuerbegünstigung beanspruchen, wenn der Eigenthümer vor der Ernte sich meldet, den Wein aber sogleich nach der Weinlese in seinem Wohnort wegführt und die Ernte nicht über 5 Hl. ausmacht. Wird der Wein aber in der fremden Gemeinde eingeführt, so wird er nur dann nicht versteuert, wenn der Weinbauer sich das Verfügungsrecht vorbehält

und einen Verzehrungssteuer-Bogen geben läßt, den Wein dann später im 122. §. angeführten Bedingungen entsprechend weiter sendet.

Daselbe gilt auch für solche Fälle, wenn der Most in das Ausland vom Eigenthümer selbst weggeführt wurde.

(Schluß folgt.)

Ujdonságok.

— **Képviselőválasztás.** A f. h. 28-án megtartott választáson Bedő Albert földmívelésügyi államtitkár választott meg 670 szónyi többséggel az apatini kerület képviselőjévé.

— **Kitüntetés.** Öfelsége Kleiner Lajos kalocsai székesegyházi kanonoknak a saári vagy sármonostori apátságot adományozta. Igaz szívből gratulálunk.

— **Eljegyzés.** Simonyi Béla katymári tanító eljegyezte Konczek János esonoplyai kántortanító leányát.

— **Halálozás.** Oláh Kálmán, Oláh János közszeretben álló kir. bir. végrehajtónak nagyreményű fia, ki mint segédjegyző N. Váradon működött, f. h. 21-én rövid szenvedés után meghalt. A család a következő gyászjelentést adta ki: Oláh János és neje Boros Janka mint szülők, dr. Oláh Béla és neje Nagy Blanka, Oláh Aranka és férje dr. Béczásy Gyula, Oláh Zoltán és neje Lux Katalin, Oláh Ida, és Oláh Andor mint testvérek, sógor és sógornők úgy szintén számos rokonok nevében mély fájdalommal tudatják, forrón szeretett fiok, testvérök, sógorok Oláh Kálmán segédjegyzőnek, f. h. 19-én esteli fél 6 órakor rövid szenvedés után életének 25-ik évében történt gyászos elhunytát. A magboldogult földi maradványai f. h. 21-én d. u. 4 órakor a ref. egyház szertartása szerint a biharmegyei köz-kórházból a várad-olaszi nagytemetőben örök nyugalomra tétettek. Mely végtisztesség tételre az elhunyt rokonai barátai tisztelettel meghívottnak. Nagyvárad, 1896. október 20-án. Béke poraira!

— **Öngyilkosság.** Klem József derék polgártársunk, kit mindenki tisztelt és szeretett f. h. 24-én felakasztotta magát. Övéi a tettét észrevévén azonnal levették de pár órai kínlás után kiszenvedett. Tettét elmezavarban követte el.

— **A kiállítás berekesztése.** November 3-án fogja Daniel Ernő kereskedelemügyi miniszter millenáris kiállításunkat, mely oly nagyszerű bizonyítéka országunk haladásának, fényes ünnepek között berekeszteti.

Menigfeiten.

* **Deputirtenvahl:** In der am 28-ten d. M. abgehaltenen Wahl wurde Albert Bedő mit 670 Stimmenmehrheit zum Deputirten gewählt.

* **Selbstmord.** Der hiesige Insasse Josef Klem den ein jeder Mensch ehrete und schätzte, hat sich am 24-ten d. M. aufgehängt. Als die

Seinigen seine That bemerkten, nahmen sie ihn zwar herunter aber er starb trotz aller Pflege doch nach einigen Stunden.

* **Zur Vermählung der Erzherzogin Maria Dorothea.** Wie bestimmt wurde, findet die feierliche Renunziation der Erzherzogin Maria Dorothea am 3. November um 12 Uhr Mittags in der geheimen Rathsstube der Hofburg, und die Vermählung mit dem Herzog Philipp von Orleans am 4. November um 11 Vormittags in der Schönbrunner Schloßkapelle statt. Der Hof übersiedelt deshalb schon Ende dieses Monats von Budapest hieher.

Die Vermählung der Erzherzogin Maria Dorothea mit dem Herzog von Orleans wird eine zahlreiche fremdländische Gesellschaft in Wien vereinigen und in Folge dessen werden durch das auswärtige Amt in gemeinschaft mit dem Obersthofmeisteramt die entsprechenden Verfehrungen getroffen. Die Orleans werden vollzählig erscheinen, an der Spitze der Herzog von Menon und der Herzog von Nemours, ebenso wurden die Führer der Orleanisten-Partei zur Hochzeitsfeier geladen. Es verlautet bestimmt, daß auch der König und die Königin von Portugal eintreffen werden, ferner will man wissen, daß der Fürst von Bulgarien trotz seines gespannten Verhältnisses zum Wiener Hofe als naher Verwandter des Bräutigams und mit Rücksicht auf den Umstand, daß das Ehehindniß ein Werk seiner Mutter, der Prinzessin Klementine von Koburg ist, gleichfalls der Vermählungsfeier beizuhören werde. Der Herzog und die Herzogin von Aosta treffen in Wien ein. Sehr interessant ist die Thatsache, daß in Folge ausdrücklichen Ersuchens des Herzogs Philipp von Orleans die Vertreter von ungefähr 15 Pariser Journalen auf die Liste der Eingeladenen gestellt werden. Die Angelegenheit wurde dem auswärtigen Amte zur Behandlung zugewiesen. Graf Goluchowski hat die Liste der Pariser Journalvertreter Sr. Majestät zur Genehmigung vorgelegt, die auch bereits erfolgte. — Nach der Trauung in der Hofburg-Pfarrkirche am 4. November findet im Schönbrunner Schlosse ein Galadiner statt; am Abend wird im kleinen Schloßtheater, das nicht mehr als 250 Personen faßt, eine intime Vorstellung veranstaltet, in welcher mit Rücksicht darauf, daß der Herzog von Orleans die deutsche Sprache nicht beherrscht unter anderem ein französisches Lustspiel zur Darstellung gelangen wird. Auch nach der Renunziation am 4. November wird ein Mahl stattfinden und am Abend soll der Besuch der Hofoper erfolgen.

* **(Schließung der Ausstellung.)** Das Programm der offiziellen Schließung des Ausstellungsgebietes wurde heute Vormittags festgestellt. Der Präsident der Landes-Ausstellung-Kommission, Handelsminister Ernst Daniel, wird sich am 3. November 12 Uhr Mittags in die Ausstellung begeben, wo er vom Direktor der Ausstellung, Ministerialrath Dr. Josef Schmidt, empfangen wird. In seiner Ansprache wird der Ausstellungs-Direktor den Minister ersuchen, die Schließung der Willemer-Ausstellung vorzunehmen. Der Handelsminister schließt hierauf mit einem Rückblick auf die Thätigkeit und auf die Resultate des verfloffenen Ausstellungs-Halbjahres die Exposition. Die Thore der Ausstellung bleiben bis 9 Uhr Abends geöffnet. Um 9 Uhr werden die Ausstellungsthore nach Räumung den Militärkapellen exekutiv Zapfenstreiches geschlossen. Das Aufsichtspersonal der Ausstellungshallen bleibt bis zur vollständigen Evakuierung der Pavillons in Thätigkeit.

* **Die Eidesleistung der Honveds.** Die Zomborer und Sabadkaer Honveds-Rekruten werden Sonntag den 1. November zum erstenmal vor der Öffentlichkeit erscheinen. Dann legen sie Prüfung ab, daß sie schon gerade stehen und gehen ja sogar schon salutiren können und daß sie „Soldaten“ sind. An diesem Tage legen auch sie den heiligen Eid der Treue zu König und Vaterland ab, bei welcher Gelegenheit feierliche Messen in den Pfarrkirchen stattfinden. Vor Ablegung des Eides wird ein-ein höherer Offizier eine begeisterte Anrede halten.

* **Wüthende Kuh.** Auf der Kelebiaer Pusta ist eine Kuh wüthend geworden und unter den Symptomen dieser Krankheit verendet.

* **Das Wittwenrecht.** In einem konkreten Fall hat der Handelsminister folgenden Bescheid gebracht: daß die Witwe die ein Gewerbe-Certifikat besitzt das ihr durch das Certificat erworbene Recht nicht verliert, wenn sie heiratet.

* **Die Stadt der Selbstmorde.** In Groß-Rikinda sind seit Anfang Oktober nicht weniger als 4 Selbstmorde vorkommen. Mittwoch hat sich dortselbst der angesehenere Schumachermeister Martin Schäffer entleibt.

5684. szám
tlkvi. 1896.

Árverési hirdetmény.

Az apatini kir. járásbiróság mint telek-könyvi hatóság közhirre teszi, hogy Dr. Zsubory József ügyvéd által képviselt Drescher Péter végrehajtatónak Nikolics Bona nős Dónits Sztánával szóntai lakós végrehajtást szenvedett ellen 25 frt 50 kr. tőke s jár. kielégítése miatti ügyében, a szóntai 164. számú betétben A. I. alatt Nikolics Bona nős Domits Sztánával Nikolits Iván, Nikolits Ignya és kiskorú Nikolits Anna nevén irt 389. hrszámu 156. ö. i 390, 1609/2, 2357/1, 3146/2, 3715/2, 4196/1, 4560/1, 5226/2, 5865/1, 6369/1, 6542/1, 7807/2. hrszámu ingatlanoktól végr. szenvedett Nikolits Bonát illető 1/4-ed rész illetőség 789 frt. 50 kr. kikiáltási árban, s a † 1422/1 hrszámu szőlő a végr. törvény 156. §. a alapján egészben 48 frt kikiáltási árban ezen 1422/1 hrszámu ingatlanból Nikolits Ignya és kiskorú Nikolits Anna illetőségét terhelő hasznélvezeti jog épségben tartása mellett Szóntán a községházánál **1896. évi december hó 30-ik napjának d. e. 10 órakor** kir. végrehajtási árverés alá fog bocsájtani s a kikiáltási áron alul is elfog adatni.

Árverezni szándékozik tartozni a kikiáltási ár 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapirokban a kiküldött kezéhez letenni, vagy neki a bíróságnál előlegesen elhelyezett bánatpénzről kiállított elismervényt átszolgáltatni.

Vevő köteles a vételért 3 egyenlő részben, és pedig az elsőt egy hó, a másodikat két hó, a harmadikat három hó alatt mindig az árverés napjától számított 5% kamattal együtt a zombori kir. adóhivatal mint letéptéztárnál lefizetni s vétel után járó kincstári illetéket viselni.

Fontos. Mint értesülünk egy kiváló fővárosi bankintézet kiterjedt sorsjegy-üzletét városunkra is ki akarja terjeszteni és e czélból kiváló erőket keres, figyelmeztetjük tehát t. olvasóinkat a lapunk mai számában megjelent hirdetésre.

Képviselőségek és ügynökségek

törvényesen megengedett

SORSJEGYEKNEK

havi részletfizetésre

való eladására

betölthetők egy elsőrangú bankháznál (részvénytársaság) magas jutalék és fixum mellett. Ajánlatok „Kiváló erő” jelige alatt

EGKSTEIN BERNÁT

hirdetési irodájába

Budapest, Fürdő-utca 4. sz. intézendők.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog betudatni.

Az árv. feltételek a fentiekon kívül még a következők:

Apatin 1896. október hó 10-én.

Kir. jbiróság mint tlkvi. hatóság.

Lahner Antal
kir. albiró

5327 szám
tkv. 899.

Vissz Árverési hirdetmény!

Az apatini kir. járásbiróság mint telek-könyvi hatóság közhirre teszi hogy Dr. Alföldi Árpád ügyvéd által képviselt Mr-gyanov Mita végrehajtatónak Gain Sima O-sztapári lakos végrehajtást szenvedett ellen 400 frt. tőke s jár. kielégítése miatti ügyben, az ó-sztapári 2236. számú telekjegyzőkönyvben A. I. 424 hrszámu 356. ö. i. számú ház udvar és kert özv. Gain szül. Matits Rózsa életfogytig tartó hasznélvezeti jogával terhelve 400 frt. kikiáltási árban a végrehajtási törvény 156 §-a alapján egészben, bánatpénzének elvesztése terhe mellett, Ó-sztapáron a községházánál **1896. évi December hó 3 napjának d. e. 10 órakor** kir. végrehajtási árverés alá fog bocsájtani s a kikiáltási áron alul is elfog adatni.

Árverezni szándékozik tartozni a kikiáltási ár 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapirokban a kiküldött kezéhez letenni, vagy neki a bíróságnál előlegesen elhelyezett bánatpénzről kiállított elismervényt átszolgáltatni.

Vevő köteles a vételért 3 egyenlő részben és pedig az elsőt egy hó, a másodikat két hó, a harmadikat három hó alatt mindig az árverés napjától számított 5% kamattal együtt a zombori kir. adóhivatal mint letéptéztárnál lefizetni, s a vétel után járó kincstári illetéket viselni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog betudatni

Apatin 1896 október hó 16-án
kir. jbiróság mint tkvi. hatóság.

Lahner Antal kir. albiró.

Todtenliste.

Vom 17. Oktober.

Anna Jabing, Gemahlin des Anton Fernbach, 23 Jahr.

Maria Spreitzer, Gemahlin des Martin Rapp, 27 Jahr.

Vom 18. Oktober.

Karl Windisch, Gemahl der Fren Jellmann, 48 Jahr.

Katarina Schweizer, Gemahlin des Franz Geiser, 24 Jahr.

Maria Lidjo, Tochter des Johann und Elisabetha Leidecker, 6 Wochen.

Vom 19. Oktober.

Teresia Palinfasch, Tochter des Josef und Juliana Husli, 10 Tag.

Vom 20. Oktober.

Magdalena Sayer, Gemahlin des Adam Jabing, 51 Jahr.

Vom 23. Oktober.

Stefan Heinz, Sohn des Stefan und Anna Polyak, 14 Monat.

Leopold Schächtili Wittw. der verst. Teresia Ilif, 77 Jahr.

Vom 26. Oktober.

Alemm Josef, Gemahl der Anna Stadlmann, 54 Jahr.

Peter Strumberger, Sohn des Johann u. Magdalena Brandt, 16 Jahr.

Vom 27. Oktober.

Adam Frason, Gemahl der Teresia Bernert, 37 Jahr.

Konrad Schieber, Sohn des Adam und Anna Schweizer, 1 Monat.

Vom 28. Oktober.

Katarina Armbrust, Gemahlin des verst. Johann Bayer, 94 Jahr.

Vom 29. Oktober.

Josef Schenk, Sohn des Josef und Teresia Strumberger, 7 Tag.

Vom 30. Oktober.

Anton Gama, Sohn des Franz und Rosina Hermansdorf, 11 Tag.

5971. szám
tkvi. 1896.

Árverési hirdetmény.

Az apatini kir. jbiróság mint tkvi. hatóság közhírré teszi, hogy Szilágyi Mór ügyvéd által képviselt Konyovits Gábor zombori lakos végrehajthatónak Bunyevcsev András ó-sztapári lakos végrehajtást szenvedett ellen 76 frt. tőke s jár. kielégítése miatti ügyében az ó-sztapári 1293 sz. tjkoben felerészben végrehajtást szenvedett Bunyevcsev András és felerészben Bunyevcsev Ráda, társtulajdonos nevén irt A. I. 1 sor 210 hrszámú 161 ö. i. sz. házudvar kertből végrehajtást szenvedettek illető fele rész jutalék 256 frt. 50 kr. kikiáltási árban, a 1. sor 2235 hrszámú szőlő, a végr. törvény 156. §. alapján egészben 44 frt. s a 1. sor 2680 hrszámú szőlő a végr. törvény 156 §. a alapján egészben 42 frt. kikiáltási árban Ó-Sztapáron a község házában 1896. évi december hó 7. napján d. e. 10 órakor kir. végrehajtási árverés alá fog bocsájtatni s a kikiáltási áron alul is elfog adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak a kikiáltási ár 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapirokban a kiküldött kezéhez letenni, vagy neki a bíróságnál előlegesen elhelyezett bánatpénzről kiállított elismervényt átszolgáltatni.

Vevő köteles, a vételért 3 egyenlő részletben, és pedig az elsőt egy hó, a másodikat két hó, a harmadikat három hó alatt mindig az árverés napjától számított 5% kamattal együtt a zombori kir. adóhivatal mint letétpénztárnál lefizetni, s a vétel után járó kincstári illetéket viselni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog betudatni

Apatin 1896. október hó 16-án.

Kir. jbiróság mint tkvi. hatóság.

Lahner,
kir. albiró

5806. 5984. sz.
tkvi. 1896.

Árverési hirdetmény.

Az apatini kir. jbiróság, mint tkvi. hatóság közhírré teszi, hogy Dr. Zsibory József ügyvéd által képviselt Frank Rozina végrehajthatónak, és Dr. Kék Lajos ügyvéd által képviselt apatini kölesönös segély egylet végrehajthatónak Ránits Ferencz és neje Dámján Erzs. bet apatini lakos végrehajtást szenvedettek ellen 160 frt. a 250 frt. tőke és jár. kielégítése miatti ügyében, az apatini 1574. sz. betétben A. I. alatt Ránits Ferencz és neje Dámján Erzsébet nevén irt 336, 337, 338 $\frac{1}{2}$ és 339 hrszámú ingatlanok az 1957. ö. i. sz. házzal együtt, 630 frt. kikiáltási árban, apatinban, a kir. jbiróságnál mint tkvi. hatóságnál 1896. évi decem-

ber hó 23-án d. e. 11 órakor kir. végrehajtási árverés alá fog bocsájtatni és a kikiáltási áron alól is el fog adatni.

Megjegyeztetik, hogy amennyiben az árverés csak az apatini kölesönös segély egylet jelzálogos hitelező követelésének behajtása érdekében tartatnók meg, ez esetre a fenti ingatlanoktól csak Ránits Ferencz felerész illetősége fog 315 frt. kikiáltási árban árverés alá bocsájtatni.

Árverezni szándékozók tartoznak a kikiáltási ár 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapirokban a kiküldött kezéhez letenni, vagy neki a bíróságnál előlegesen elhelyezett bánatpénzről kiállított elismervényt átszolgáltatni.

Vevő köteles a vételért három egyenlő részletben és pedig az elsőt egy hó, a másodikat két hó, a harmadikat három hó alatt mindig az árverés napjától számított 5% kamattal együtt a zombori kir. adóhivatal mint letétpénztárnál lefizetni s a vétel után járó kincstári illetéket viselni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog betudatni.

Apatin. 1896. évi október hó 14-én.

Kir. jbiróság, mint tkvi. hatóság.

Lahner Antal
kir. albiró.

5416. szám
tkvi. 1896

Árverési hirdetmény.

Az apatini kir. jbiróság mint tkvi. hatóság közhírré teszi, hogy Dr. Gräber Lajos végrehajthatónak Bojanits Lázár Ósztapári lakos végrehajtást szenvedett ellen 60 frt. tőke s jár. kielégítése miatti ügyében az ó-sztapári 15. számú tjkoben A. I. alatt Bojanits Lázár végrehajtást szenvedett nevén irt 5. sor. 1142. hrszámú szántó föld, 509 frt. kikiáltási árban Ósztapáron a község házában 1896. évi december hó 5-ik napján d. e. 10 órakor kir. végrehajtási árverés alá fog bocsájtatni s a kikiáltási áronalul is el fog adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak a kikiáltási ár 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapirokban a kiküldött kezéhez letenni vagy neki a bíróságnál előlegesen elhelyezett bánatpénzről kiállított elismervényt átszolgáltatni.

Vevő köteles a vételért 3 egyenlő részletben és pedig az elsőt egy hó, a másodikat két hó, a harmadikat három hó alatt mindig az árverés napjától számított 5% kamattal együtt a zombori kir. adóhivatal mint letétpénztárnál s a vétel után járó kincstári illetéket viselni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog betudatni.

Apatin 1896. szeptember hó 4-én.

Kir. jbiróság mint tkvi. hatóság.

Lahner Antal
kir. albiró

5314. szám
tkvi. 1896.

Árverési hirdetmény.

Az apatini kir. jbiróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Dr. Gräber Lajos ügyvéd által képviselt apatini takarékpénztár végrehajthatónak néhai Milánovics Jánosné Szityai Jula volt bogojévai lakos végrehajtást szenvedett ellen 150 frt. tőke s jár. kielégítése miatti ügyében, a bogojévai 143. számú betétben, Milánovics Jánosné szül. Szityai Jula nevén irt A. I. 1. 2. sor 387/18. 387/19. hrszám 134. ö. i. szám házudvar és kert 301 frt. kikiáltási árban Bogojéván a község házában 1896. évi november hó 30. napjának d. e. 10 órakor kir. végrehajtási árverés alá fog bocsájtatni s a kikiáltási áron alul is, el fog adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak a kikiáltási ár 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapirokban a kiküldött kezéhez letenni vagy neki a bíróságnál előlegesen elhelyezett bánatpénzről kiállított elismervényt átszolgáltatni.

Vevő köteles a vételért 3 egyenlő részletben és pedig az elsőt egy hó, a másodikat két hó, a harmadikat három hó alatt mindig az árverés napjától számított 5% kamattal együtt a zombori kir. adóhivatal mint letétpénztárnál lefizetni s a vétel után járó kincstári illetéket viselni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog betudatni.

Apatin 1896. szeptember hó 2-án.

Kir. jbiróság mint tkvi. hatóság.

Lahner Antal
kir. albiró.

PICK GÉZA
Hirdetési irodája
Budapest, V., Wurm-utca 3. sz.
legfontosabban és legolcsóbban esz-
közöl hirdetéseket az összes bel- és
külföldi hírlapok részére.

Apatiner Wochenmarkt Bericht:
vom 22. Oktober.

Alter Weizen 6:40—6:50
Neuer Weizen 6:10—6:20
Gerste 3:20—3:30
Hafer 4:80—4:90
Rufurug 3:30—3:40

Franz Benzinger

Eisen, Spezerei, Farben, Porzellan, Glas, Bilder, Fournire, Galanterie und Kurzwarenhandlung. **Apatin.**

Empfehltes fein gut sortirtes Lager in Schmiede Eisen aller Sorten, wie auch in Schlosserartikeln, Möbeln und Baubeschläge so auch in Spengler Bedarfsgegenstände.

Gussöfen aller Gattungen. Bauchsägen garantirt das beste bis heute übertriffen.

Werkzeuge jeder Branche z. B. Hobel jeder Gattung so auch Hobeisen, Breitbeile, Handhageln, steierische Holzhacken & Wagner-Stokhacke Steinzeug für Tischler, Wagner und Zimmermanns-Bedarf vorzüglichste Qualität, Guss- und Blechemail, Porzellan & Steingut-Küchengeräthe in

**größer Auswahl
Tafelglas jede Grösse,**

Dunst & Einsud und Hohlglas, so auch Wirth-Glasgeräthe; Fusslampen schönere Sorten Hängelampen und Majolika-Gegenstände; Spiegelglas wie auch Fertige in Ramen. Heilige Bilder in allen denklichen Grössen, und Gattungen, dieselben in Ramen fertig Auch zu haben - Goldleisten jedem Wunsch entsprechend. Tischler und Laubsägefournire wie auch Wasserl Kapitel und Aufsätze etc

Zu mässigen Preisen und reeller Bedienung.

Vasuti menetrend. — Eisenbahn-Fahrordnung.

Szabadka Dálja között és vizont. — Zwischen Szabadka und Dálja.
Érvényes 1896 október 1-étől. — Giltig vom 1. Oktober 1896.

Óra és percz Stunde u. Minute	Óra és percz Stunde u. Minute	Óra és percz Stunde u. Minute	Az állomás neve Name der Station	Óra és percz Stunde u. Minute	Óra és percz Stunde u. Minute	Óra és percz Stunde u. Minute
A vonat jellege — Zugsgattung			A vonat jellege — Zugsgattung	A vonat jellege — Zugsgattung		
Vegyés Gemischt	Személy Personen	Vegyés Gemischt		Vegyés Gemischt	Személy Personen	Vegyés Gemischt
4.50	2.05	6.32	ind. Szabadka	8.43	1.26	10.40
5.20	2.29	7.03	Tavankút	8.13	1.03	10.10
5.49	2.49	7.33	Bajmok	7.51	12.47	9.47
6.28	3.20	8.17	N.-Militics	7.04	12.09	8.58
6.45	3.34	8.34	érk. Zombor	6.46	11.54	8.35
6.55	3.41	8.41	ind. Zombor	6.39	11.47	8.25
7.22	4.02	9.09	Prg.-Szt.-Iván	6.14	11.27	8.00
7.39	4.16	9.27	Szonta	5.56	11.12	7.39
7.54	4.28	9.42	Gombos	6.40	10.59	7.14
9.28	5.25	10.59	Erdőd	4.15	9.59	6.00
9.44	5.37	11.12	érk. Dálja	4.00	9.45	5.45

NB. Az aláhuzott perczek az este 6 tól reggel 6 óráig terjedő időközt jelzik.

NB. Die unterstrichenen Minuten deuten die Zeit von Abend 6 bis Früh 6 Uhr an.

Omnibusközlekedés

Apatinból — Zomborba. Indulás reggel 7 órakor. Zomborból — Apatinba délután 1/4 5 órakor.

Lapkiadótlajdonos Witzmann József.

Omnibusfahrt

von Apatin nach Zombor täglich in der Früh 7 Uhr. Von Zombor zurück 1/4 5 Uhr Nachmittag.

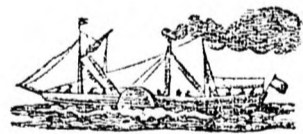
Soeben ist erschienen der so schnell beliebt gewordene:

„Südung. Bauernkalender.“

Dieser Kalender ist ein echtes Familienbuch, welches in keinem Hause fehlen sollte. Derselbe enthält eine große Anzahl schöner Bilder, z. B. ein prächtiges Farbenbild „Das christliche Bauern-

haus, in welchem der Segen Gottes waltet.“ Der Festzug am 8. Juni d. J. in Budapest. Die Königin von Bulgarien und der kleine Boris. Erzherzog Karl Ludwig und Salvator. Das neueste Bild unseres erlauchten Königs. Der Schah von Persien. Die Krönung des russischen Kaiserpaars in Moskau. Dr. Röntgen. Die Gefangennahme des Ruffeneinbrechers Papakosta und noch viele, viele andere schöne Bilder mit recht lehrreichem und unterhaltlichem Inhalte. Der Kalender ist steif gebunden, mit Leinwandrücken, über 200 Seiten stark und kostet bloß 35 kr. per Stück. Kreditfähige Wiederverkäufer erhalten schönen Rabatt. Zu beziehen durch die Administration „Der Ungarische Landwirth“, Temesvár.

Fahrplan der Passagier-Schiffe: Thalfahrt:

Sonntag und Mittwoch 7 Uhr 20
Minuten Vormittag.

Bergfahrt.

Sonntag und Donnerstag 7 Uhr 45
Minuten Abends.

Szavadill József nyomása Apatin.